

ONDŘEJ SABO

SKRZE
ŠÍLENSTVÍ

SKRZE ŠÍLENSTVÍ

Ondřej Sabo

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Ještě než se začneš s následujícími stránkami, musím ti jako autor sdělit, že celá tato kniha je soubor krátkých, skutečných příběhů z mého vlastního života. Jak se dočteš, nebyl to lehký život. Ale díky němu jsem ten, který zformoval tuto knihu a rozhodl se o ni podělit právě s tebou, drahý čtenáři. Tímto mi dovol poděkovat ti za tvůj zájem, který jsi projevil právě o mou knihu. Dále ti děkuji za čas, který ses rozhodl věnovat těmto stránkám.

Následující věty patří těm, bez kterých by tyto stránky nevznikly:

*Malíř, umělec, zakladatel infernalismu **Sandro Dragoj**, který věnoval svůj čas a um na vytvoření obálky, zároveň mi dává možnost prezentovat moji práci v **Dark Velvet café Bar**.*

***Martina Chumová**, úžasná, skromná a uklidňující umělkyně, tatérka a především malířka, která se rozhodla ztvárnit příběhy do obrazů.*

***Rimmon Beletseri Nott**, za dodání síly, odvahy a energie pro psaní a pro život. Roky mne doprovází na cestě do pekla, kterému vládne, a satan je její pejsek. Je mou sestrou, mou rodinou navždy. Spolu proti všem a všemu.*

***Barča Šavlová**, moje žena, milenka i nejlepší kamarádka. Nikdy mne neopustila na mé cestě šílenstvím. Vždy tu pro mě je, i když je to se mnou „komplikované“. Moje srdce patří jen jí až do konce věčnosti.*

Všem vám z celého srdce děkuji za vaši práci, sílu a energii, kterou mi dodáváte každý den. Bez vás bych to nedokázal. S vámi se i půlnoc tváří jako den.

Tak, můj milý čtenáři, na závěr mi dovol několik doporučení:

*Následující příběhy **nikdy** nečti, pokud máš špatnou náladu, prožíváš špatné období nebo máš depresi apod. **Nikdy** bys je neměl číst pod vlivem jakékoliv látky. **Doporučuji** si při čtení pustit uklidňující a optimistickou hudbu. Prosím cokoliv se dočteš, **neber to jako návod na cokoliv**.*

*Dále mě můžeš sledovat a podpořit na instagramu: **autorondrejsabo**.*

To je vše, děkuji za tvoji pozornost a přeji ti, ať se ti moje práce líbí.

Autor

POČÁTEK

Při pohledu z okna se mi naskýtá spásný pohled. Celou krajinu pomalu zahaluje temnota. Spásný pohled. A stejně tak se pomalu vkrádá i do mého srdce a mysli. Ale ne najednou, abych to měl co nejdříve za sebou, ale pomalu. Jako by se něco nebo někdo kochal a ukájel se nad mým utrpením.

Co se to se mnou děje? Věci, jindy tak čisté a jasné, náhle pokrýl šedý závoj. Radost a chuť do života najednou vystřídala bolest a smutek. Cítím, jak svými pokřivenými prsty sahají do mé mysli a hrají si s ní stejně jako kočka s myší. A o srdci ani nemluví. Jako špendlíky se pomalu zabodávají čím dál hlouběji. Ale proč? Udělal jsem snad něco? Cítím se prokletý. Ale kdo by mě proklel? Kdo by ke mně choval tolik nenávisti, aby byl schopen udělat něco takového? Tolik otázek a tak málo odpovědí.

Při pohledu na hodiny se mě zmocnil děs. Ručičky se nebezpečně blížily k půlnoci a já pořád nespím. Snažím se, ale nejde to. Temné myšlenky nutí můj mozek neustále pracovat. Je to k zbláznění. Proč nemůžu být normální? Je to tím, že jsem špatný člověk? Co jsem udělal špatně? Nebo je to tím, že nejsem tak dobrým synem, jakým mne chtěli mít rodiče? Jedno a totéž pořád dokola, minutu za minutou, vteřinu za vteřinou. Otázek přibývá a odpověď pořád

v nedohlednu. Je to k zbláznění. Jsem snad blázen? Dříve bych na tuto otázku bez váhání odpověděl, ale teď?

Jindy plynulý a pomalý tok myšlenek se proměnil v rozbouřené moře. A já cítím, jak tyto rozbouřené vlny bičují moji mysl a trhají ji na malinkaté kousky, které se rozletí po prostoru. Cožpak není možnost, jak tyto myšlenky usměrnit a vrátit do původního stavu? Proč se najednou proměnily v rozzuřený dav a křičí jednu přes druhou?

„Dost, dost, přestaňte prosím!“ křičím tak nahlas, že mne musí být slyšet po celém domě.

Ale myšlenky a pocity, které zaplavily moji mysl a pomalu se začaly vkrádat i do mého srdce, se mi jen vysmály. Cítím se být ponížen a zlomen. Ale kde je důvod toho všeho? Postrádám jakýkoliv racionální důvod svého soužení. Je snad vysvětlení nadpřirozené? Je to snad opravdu prokletí? Nebo snad mám jen smůlu?

No výborně! Jako by nestačilo, že jsou pokřiveny mé myšlenky, teď i pocity? Smutek, strach, bolest. Kde jsou radost a štěstí? Ti jako padlí bojovníci leží někde na bitevním poli zdecimováni a roztrháni vlky. Jako kyselina smutek a bolest rozežirají mé srdce. A myšlenky jako by do čerstvých ran přisypávaly sůl. Už to nemůžu vydržet.

Jako slané vodopády mi vytrysknou z očí slzy. Jsem tak sám, strašně sám proti všemu a všem. Všichni mne již opustili. Přátelé, rodina. A kdo by se jim také divil? Nikdy v životě jsem nic nedokázal a také nedokážu. Při pohledu do zrcadla vidím jen ubožáka, který to dopracoval tak daleko, že brečí.

Pozoruji, jak se třpytivé perly kutálí po oteklé tváři. Kéž bych s tím mohl něco udělat! Ale došla mi energie i nápady. Kostelní hodiny odbíjejí půlnoc. Jdu utéct do říše snů. A až se probudím, třeba bude vše jinak. Anebo je tohle jen jedna noční můra, ze které se probudím, a pak se tomu jen zasměji? Kdo ví?

